

[Wiinblad.]

Men Ministeren synes at være ligeglad; han lægger atter Planen paa Tingets Bord. Han er lige glad, paa en ganske mærkelig og humoristisk Maade. Da de Konservatives Museums-Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, under Finanslovdebatten erklærede, at Forslaget om Nationalmuseets Bygningsforhold overhovedet

„i sig selv er dødsdømt“

— det sagde det ærede Medlem Sp. 569 — saa svarede den højtærede Minister Sp. 1500, at han og det ærede Medlem altsaa

„kan mødes i et frugtbart Samarbejde.“

Det synes jeg er humoristisk.

Er det forsvarligt, at en Minister behandler Museumssagen paa den Maade? Han staar bl. a. overfor 200 000 Medborgere, som har underkastet sig Selvbeskatning, og som har rejst den store Sum. 200 000 Mennesker venter paa, at Ministeren skal foretage sig noget, men han kommer blot med dette gamle Forslag, om hvilket Ordføreren for de Konservative, 14 Dage før han forelagde det, sagde, at det var dødsdømt.

Den Maade, hvorpaa Ministeren har behandlet denne Sag, har vakt almindelig Harme, og denne har bl. a. fundet Udtryk i, hvad Formanden for Indsamlingens Arbejdsudvalg, Hr. Brygger Vagn Jacobsen, allerede i Fjor skrev i Berlingske Tidende, nemlig følgende:

„Det er min personlige Opfattelse, at den Maade, hvorpaa Nationalmuseums-spørgsmaalet er blevet behandlet, grænser til det uforsvarlige, og havde jeg tænkt mig Muligheden af en saadan Udvikling, havde jeg aldrig efterkommet Opfordringer, der førte til, at jeg blev Formand for Arbejdsudvalget. Jeg beklager derfor at have været med, saaledes som Sagen har udviklet sig, fordi det kan faa Udseende af, at jeg har været med til at ville lokke Penge fra mine Medborgere under fejlagtige Forudsætninger.“

Jeg synes, det er en stærk Udtalelse overfor den højtærede Minister, en stærk Udtalelse fra Repræsentanten for 200 000 Borgere. Jeg synes ikke, Ministeren kan staa for den Udtalelse.

Den Forudsætning, jeg har talt om er, at der skal skabes Nationalmuseet et nyt Hjem paa en aaben Plads, det er alt, hvad der forlanges, og om denne Løsning af Opgaven har 74 af dette Tings Medlemmer samlet sig. Det, som Vagn Jacobsen kræver, har ca. Halvdelen af Tinget for sig, nemlig 74. Der staar 75 imod, men de 75 er i dette

Øjeblik splittede, de har intet at samles om, medens de 74 har noget at samles om. Hvis den højtærede Minister vilde stille sig i Spidsen for disse 74, kunde han hurtigt samle et stort Flertal for det Standpunkt.

Under Museumsdebatten i Marts her i Salen udtalte Venstres Ordfører det ærede Medlem Hr. Vanggaard følgende:

„Den højtærede Undervisningsminister har jo ikke omtalt Kastelsplanen med nogen stærk Uvillie, det var neppe den værste Løsning, og mange vilde altsaa mene, at det var den bedste.“

Venstres Ordfører siger altsaa, at mange mener, det er den bedste Plan, og han selv og den højtærede Minister mener ikke, at den er saa vanskelig at acceptere, det er ikke den værste Plan. Altsaa ikke en Gang hos Venstres egen Ordfører vilde Ministeren møde nogen Modstand, hvis han fulgte de 74.

Jeg henleder derfor atter Ministerens Opmærksomhed paa, at der i Museumsudvalget er et stort Mindretal, som opfordrer ham til straks at forelægge et Lovforslag om Nationalmuseets Flytning fra Prinsens Palæ til Kastellet. Hvis han imødekommer dette Ønske, er Opgaven løst, og saa bliver han berømt, han vil blive husket, saa længe Nationalmuseet bestaar, han vil blive den berømteste af alle Ministeriets Medlemmer; men hvis han stadig holder sig passiv, hvis han fortsætter som hidtil, saa vil han ikke blive den berømteste. Hvis han følger de 74, vil hans Navn blive knyttet til den nye Bygning i Kastellet, og han vil ikke blive glempt, saa længe den Bygning staar. Nu har Ministeren Valget.

Jeg vil atter indstændigt minde den højtærede Minister om de farefulde Forhold i det Edingske Palæ, baade den Del, der omfatter Tandlægeskolen, og den Del, i hvilken de tre Afdelinger af Nationalmuseet er stuvet ind. Jeg har allerede talt med Københavns Brandchef, og jeg har spurgt, om det ikke var rigtigt, at han selv undersøgte Brandfaren i dette Palæ og gav Ministeren en Beretning; for, saa vidt jeg ved, har Brandchefen aldrig været derinde, saa vidt jeg ved, var han heller ikke med, den Gang det brændte, der var kun et ganske underordnet Personale derhenne.

Hermed skal jeg atter erklære, at Socialdemokratiet med al Energi vil søge at løse Museumsspørgsmaalet paa den bedst mulige Maade, men at vi vil bekæmpe det Forslag, som den højtærede Undervisningsminister igen har lagt paa Tingets Bord.

J. Oskar Andersen: Jeg finder ikke, at der er Anledning til at komme ind paa en